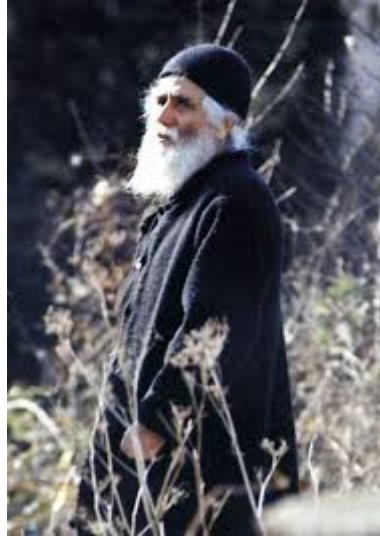

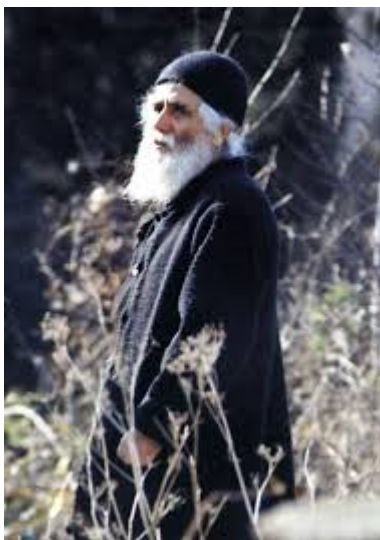
Οι δοκιμασίες και ο πόνος στη ζωή μας (Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Σωστή αντιμετώπιση της αναπηρίας

- Μία αναπηρία, Γέροντα, μπορεί να δημιουργήσει σύμπλεγμα κατωτερότητας;
- Αυτά είναι μπανταλά[i].
- Στους αναπήρους όμως, Γέροντα, μερικές φορές συμβαίνει αυτό.

- Συμβαίνει, γιατί δεν τοποθετούνται σωστά. Όταν καταλάβουν ότι η αναπηρία είναι ευλογία από τον Θεό, τοποθετούνται σωστά και απαλλάσσονται από την

μειονεκτικότητα. Όταν ένα μικρό παιδί έχει κάποια αναπηρία και δεν έχει βοηθηθεί, ώστε να χαίρεται για την αναπηρία του, τότε έχει ελαφρυντικά, αν αισθάνεται μειονεκτικά. Αλλά, αν μεγαλώσει και παραμένει η μειονεκτικότητα, σημαίνει ότι δεν έχει συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής.

Σε ένα κοριτσάκι, όταν ήταν εννέα χρονών, παρουσιάστηκε όγκος στο μάτι του και οι γιατροί του αφήρεσαν το ένα μάτι. Τα παιδιά στο σχολείο το κοροΐδευαν και αυτό το καημένο βασανιζόταν. Ο πατέρας του ήρθε στο Καλύβι και μου είπε το πρόβλημά του.

«Σκέφθηκα, Γέροντα, μου είπε, πως, αν του παίρνω ο,τι μου ζητάει, θα το βοηθήσω, γιατί θα χαίρεται και θα ξεχνάει την στενοχώρια για την αναπηρία του. Ναι, αλλά πως να το κάνω αυτό; Έχω άλλα πέντε μικρά παιδιά, που ζηλεύουν, γιατί δεν καταλαβαίνουν».

«Τι είναι αυτά; του λέω. Αυτά είναι μία ψεύτικη παρηγοριά• δεν είναι λύση. Αν του παίρνης τώρα όποιο φόρεμα σου ζητάει, μετά από λίγα χρόνια θα σου ζητήσει να του πάρης και μερσεντές. Πως θα τα βγάλης πέρα; Ύστερα θα μάθη ότι μερικοί έχουν αεροπλάνα στην ταράτσα τους και θα σου ζητήσει να του πάρης αεροπλάνο! Τι θα κάνης τότε; Προσπάθησε να βοηθήσης το παιδί σου να χαρή που έχει ένα μάτι. Να αισθάνεται ότι είναι μάρτυρας. Πολλούς Μάρτυρες τους έβγαζαν τα μάτια, τους έκοβαν τα αυτιά, την μύτη, και ο κόσμος γελούσε μαζί τους. Αυτοί όμως, ενώ υπέφεραν από τον πόνο και από την κοροΐδία των ανθρώπων, δεν υποχωρούσαν και υπέμειναν ακλόνητοι το μαρτύριο. Αν το παιδί καταλάβη και αντιμετωπίση με δοξολογία την αναπηρία του, ο Θεός θα το κατατάξη με τους Ομολογητές. Μικρό πράγμα είναι να οικονομήση ο Θεός να βγάλουν το μάτι του παιδιού με τέτοιο τρόπο, που να μην πονέση, και να το κατατάξη με τους Ομολογητές; Γιατί αυτό δεν έχει αμαρτίες να εξοφλήση και θα έχει καθαρό μισθό από αυτήν την αναπηρία».

Με ευχαρίστησε ο καημένος και έφυγε αναπαυμένος. Πράγματι βοήθησε το κοριτσάκι του να καταλάβη ότι η αναπηρία του ήταν ευλογία από τον Θεό και να δοξολογή τον Θεό. Έτσι μεγάλωσε φυσιολογικά, σπούδασε φιλολογία και τώρα εργάζεται ως καθηγήτρια και χαίρεται πιο πολύ από άλλες κοπέλες που τα έχουν όλα και βασανίζονται, γιατί δεν έχουν συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής.

- Όταν οι άνθρωποι δεν καταλάβουν το βαθύτερο νόημα της ζωής, βασανίζονται και με τις ευλογίες και με τις ευκαιρίες που τους δίνει ο Θεός για την σωτηρία τους. Ενώ, όποιος τοποθετείται σωστά, όλα τα χαίρεται. Και κουτσός να είναι, το χαίρεται! Και να μην του κόβη πολύ, το χαίρεται. Και φτωχός να είναι, το χαίρεται.

Καταλαβαίνω βέβαια πόσο δυσκολεύονται οι ανάπηροι και προσεύχομαι πολύ γι' αυτούς, και πιο πολύ για τις κοπέλες. Για ένα αγόρι μία αναπηρία δεν είναι και τόσο βαρύ• για μία κοπέλα όμως, που θέλει να αποκατασταθή, είναι δύσκολο.

Ιδίως οι τυφλοί πόσο δυσκολεύονται! Οι καημένοι δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν• όταν περπατούν, σκοντάφτουν... Στην προσευχή μου ζητώ από τον Θεό να δώσει στους τυφλούς τουλάχιστον λίγο φως, για να μπορούν κάπως να αυτοεξυπηρετούνται.

- Γέροντα, κι εγώ στεναχωριέμαι που δεν μπορώ να διαβάσω έστω ένα κεφάλαιο από το Ευαγγέλιο, γιατί δεν βλέπω καλά. Μας έχετε πει πως, αν διαβάζω κανείς κάθε μέρα ένα κεφάλαιο, αγιάζεται.

- Γιατί να στενοχωριέσαι γι' αυτό; Αν διαβάσης λίγους στίχους η μόνο μία λέξη η απλώς ασπασθής το Ευαγγέλιο, δεν αγιάζεσαι; Άλλωστε εσύ δεν γνώρισες τώρα τον Χριστό. Γιατί δεν μελετάς νοερά όσα διάβασες η όσα άκουσες μέχρι τώρα; Όλη η βάση είναι η σωστή τοποθέτηση. Να πης: «Τώρα ο Θεός με θέλει έτσι, πριν από λίγα χρόνια με ήθελε αλλιώς». Ένας ευλαβής δικηγόρος στα γεράματά του δεν έβλεπε και μου είπε μία φορά: «Κάνε, άγιε Γέροντα, προσευχή να μπορώ λίγο να διαβάζω και να γνωρίζω τα προσφιλή μου πρόσωπα». «Τα προσφιλή πρόσωπα τα γνωρίζεις και από την φωνή, του είπα. Όσο για το διάβασμα, τόσα χρόνια διάβαζες. Τώρα να λες την ευχή. Φαίνεται ότι τώρα ο Θεός αυτό θέλει από σένα». Και από τότε ο καημένος ένιωθε μεγαλύτερη χαρά από ο,τι όταν έβλεπε.

Ο ουράνιος μισθός για την αναπηρία

Όταν έχουμε κάποια αναπηρία, αν κάνουμε υπομονή και δεν γκρινιάζουμε, τότε έχουμε μεγαλύτερο μισθό. Γιατί όλοι οι ανάπηροι αποταμιεύουν. Ένας κουφό αυτί, ένας τυφλός από το τυφλό μάτι, ένας κουτσός από το κουτσό πόδι. Είναι μεγάλη υπόθεση! Αν κάνουν και λίγο αγώνα κατά των ψυχικών παθών, θα έχουν να λάβουν και στεφάνια από τον Θεό. Βλέπεις, οι ανάπηροι πολέμου παίρνουν σύνταξη, παίρνουν και παράσημα.

Όποιος έχει ομορφιά, λεβεντιά, υγεία, και δεν αγωνίζεται να κόψη τα ελαττώματά του, θα του πη ο Θεός: «Απήλαυσες στην ζωή σου τα αγαθά σου, την λεβεντιά σου! Τι σου χρωστώ τώρα; Τίποτε». Ενώ όποιος έχει μία αναπηρία - είτε έτσι γεννήθηκε, είτε την κληρονόμησε από τους γονείς του, είτε την απέκτησε αργότερα -, πρέπει να χαίρεται, γιατί έχει να λάβη στην άλλη ζωή. Όταν μάλιστα δεν έχει φταίξει, θα έχει καθαρό ουράνιο μισθό, χωρίς κρατήσεις. Δεν είναι μικρό πράγμα μία ολόκληρη ζωή να μην μπορή κάποιος λ.χ. να απλώση το πόδι του, να μην μπορή να καθήση, να μην μπορή να κάνει μετάνοιες κ.λπ. Στην άλλη ζωή ο

Θεός θα του πη: «Έλα, παιδί μου, κάθησε πια αιώνια άνετα σ' αυτήν την πολυθρόνα». Γι' αυτό λέω, χίλιες φορές να είχα γεννηθώ καθυστερημένος διανοητικά, τυφλός, κουφός, γιατί θα είχα να λάβω τότε από τον Θεό.

Οι ανάπηροι, εάν δεν γογγύζουν, αλλά δοξολογούν ταπεινά τον Θεό και ζουν κοντά Του, θα έχουν την καλύτερη θέση στον Παράδεισο. Ο Θεός θα τους κατατάξει με τους Ομολογητές και τους Μάρτυρες, που έδωσαν για την αγάπη του Χριστού τα χέρια και τα πόδια τους, και τώρα στον Παράδεισο φιλούν με ευλάβεια συνέχεια τα πόδια και τα χέρια του Χριστού.

- Και όταν, Γέροντα, κάποιος είναι λ.χ. κουφός και γκρινιάρης;

- Και τα μικρά παιδιά γκρινιάζουν. Ο Θεός σε πολλά δεν δίνει σημασία. Βλέπετε, οι καλοί γονείς αγαπούν όλα τα παιδιά τους εξίσου, αλλά δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα αδύνατα ή τα ανάπηρα. Το ίδιο κάνει και ο Θεός, ο Καλός μας Πατέρας, για τα παιδιά Του που είναι αδύνατα σωματικά ή πνευματικά, αρκεί αυτά να έχουν αγαθή διάθεση και να Του δίνουν το δικαίωμα να επεμβαίνει στην ζωή τους.

Τα καθυστερημένα παιδιά

Οι μάνες που έχουν καθυστερημένα παιδιά, που κάνουν συνέχεια σκηνές, που λερώνουν, τι τραβάνε οι καημένες! Μαρτύριο! Γνώρισα μία μάνα που έχει κοτζάμ παιδί και δεν μπορεί να το κουμαντάρη, γιατί κάνει κάτι αταξίες!... Το καημένο παίρνει τις ακαθαρσίες και πασαλείβει τα ντουβάρια, τα σεντόνια... Η μάνα να συμμαζεύη, να καθαρίζει το σπίτι, να κάνη όλο το νοικοκυριό, και αυτό να τα κάνη όλα άνω-κάτω, όλα να τα λερώνη. Να κρύβη η φουκαριάρα τα απορρυπαντικά και αυτό να τα βρίσκη και να τα πίνη! Ολόκληρα ντουλάπια τα πετάει κάτω από το μπαλκόνι. Φύλαξε ο Θεός και δεν σκότωσε κανέναν μέχρι τώρα. Και δεν είναι μία μέρα και δύο. Χρόνια ολόκληρα είναι η κατάσταση!

- Μπορεί, Γέροντα, κάποιος που είναι λειψός στο μυαλό να έχει ταπείνωση και καλωσύνη;

- Πως δεν μπορεί! Να, αυτό το παιδάκι που έρχεται συχνά εδώ στο μοναστήρι μπορεί να είναι διανοητικά καθυστερημένο, αλλά την καλωσύνη που έχει αυτό, ποιός λογικός άνθρωπος την έχει; Τι προσευχή, τι μετάνοιες κάνει! Όταν με την κήλη δυσκολευόμουν να κάνω μετάνοιες, του είπαν οι γονείς του: «Ο Παππούλης είναι άρρωστος• δεν μπορεί να κάνη μετάνοιες». «-Κάνω 'γω», είπε εκείνο, και έκανε μετά μετάνοιες για μένα και γινόταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Πόσο φιλότιμο, πόση αρχοντιά έχει! Μία φορά το έδειρε ένα παιδί στην γειτονιά, κι εκείνο, αφού έφαγε το ξύλο, του έδωσε το χέρι και του είπε: «Γεια, χαρά!». Ακούς; Ποιός

γνωστικός το κάνει αυτό, κι ας έχει διαβάσει Ευαγγέλιο και ένα σωρό πνευματικά βιβλία. Να, και πριν από λίγες μέρες που είχε έρθει εδώ όλη η οικογένειά του να με δη, αυτό κάθησε δίπλα μου και η αδελφούλα του πιο πέρα. Μόλις είδε την αδελφούλα του που κάθησε μακριά μου, «έλα, κοντά Παππούλη», της λέει και την έβαλε δίπλα μου. Πολύ με συγκίνησε και του έδωσα ευλογία έναν μεγάλο φιλντισένιο σταυρό που μου είχαν φέρει από τα Ιεροσόλυμα. Μόλις τον πήρε στα χέρια του, «γιαγιά», είπε και έδειξε πως θα τον βάλει στον τάφο της γιαγιάς του! Φοβερό! Τίποτε δεν θέλει για τον εαυτό του• όλα για τους άλλους! Αυτό θα πάη με τα τσαρούχια στον Παράδεισο, αλλά θα βάλει και τους γονείς του στον Παράδεισο.

Μακάρι να ήμουν και εγώ στην θέση του, και ας μην καταλάβαινα και ας μη μιλούσα. Ενώ ο Θεός μου έδωσε όλα τα αγαθά, εγώ τα αχρήστευσα. Στην άλλη ζωή θα κρύβονται μπροστά του ακόμη και θεολόγοι. Μου λέει ο λογισμός ότι οι θεολόγοι Άγιοι στον Ουρανό δεν θα είναι σε καλύτερη θέση ως προς την γνώση του Θεού από αυτά τα παιδάκια. Ίσως σ' αυτά να δώση ο δίκαιος Θεός και κάτι παραπάνω, γιατί εδώ έζησαν στερημένα.

- Γέροντα, όταν μελαγχολή κανείς, τι πρέπει να κάνη, για να το ξεπεράση;

- Χρειάζεται θεία παρηγοριά.

- Και πως θα την πάρη;

- Να γαντζωθή στον Χριστό και ο Χριστός θα του την δώση. Πολλές φορές μπλέκεται το φιλότιμο με τον εγωισμό. Οι περισσότεροι σχιζοφρενείς είναι ευαίσθητες ψυχές. Τυχαίνει να συμβή ένα τιποτένιο πράγμα η κάτι που δεν μπορούν να το αντιμετωπίσουν και υποφέρουν πολύ. Άλλος σκοτώνει άνθρωπο και είναι σαν να μη συμβαίνει τίποτε, ενώ ένας ευαίσθητος, ένα γατάκι αν πατήση λίγο στο πόδι κατά λάθος, υποφέρει και δεν κοιμάται από την στενοχώρια του. Και άμα δεν κοιμηθή δύο-τρία βράδια, μετά φυσικά θα τρέξη στον γιατρό.

- Γέροντα, η ψυχολογία λέει ότι, για να βοηθηθή ένας ψυχοπαθής, πρέπει να λείψη το αίτιο.

- Ναι, αλλά αν υπάρχη αίτιο. Γιατί μερικές φορές, ενώ κάποια πράγματα είναι φυσιολογικά, δικαιολογούνται κατά κάποιον τρόπο, οι άνθρωποι μπαίνουν σε λογισμούς, που πάνε να παλαβώσουν. «Μήπως έχω κάτι κληρονομικό; μήπως δεν είμαι καλά;», λένε. Γνώρισα ένα παλληκάρι που σπούδαζε, διάβαζε έντεκα ώρες το εικοσιτετράωρο και έπαιρνε υποτροφία. Βοηθούσε και την οικογένειά του, γιατί ο πατέρας του ήταν άρρωστος. Στο τέλος κουράστηκε, γιατί ήταν ευαίσθητο• είχε συνεχώς πονοκεφάλους και με πολύ κόπο πήρε το πτυχίο. Είχε μετά λογισμούς μήπως ήταν κληρονομικό. Τι κληρονομικό; Μα και μόνον αν διαβάζη κανείς έντεκα

ώρες την ημέρα, θα πάθη υπερκόπωση, πόσο μάλλον να βοηθάει και τους γονείς και να είναι και ευαίσθητος.

- Γέροντα, ένα παιδί παρουσίασε κάποια μελαγχολία μετά την αυτοκτονία του πατέρα του. Μήπως είναι κληρονομικό;

- Μπορεί να τραυματίστηκε ψυχικά το παιδί. Δεν είναι απόλυτο ότι αυτό είναι κληρονομικό. Ύστερα δεν ξέρουμε και ο πατέρας σε τι κατάσταση βρέθηκε και αυτοκτόνησε. Βέβαια, ένα παιδί που ο πατέρας του είναι κλειστός εκ φύσεως χρειάζεται βοήθεια. Γιατί, αν συνεχίσει και αυτό να είναι κλειστό - έχει και τον λογισμό μήπως είναι κάτι κληρονομικό -, μπορεί να αρρωστήσει.

Ο Θεός πάντοτε επιτρέπει να δοκιμασθή ο άνθρωπος όσο αντέχει, αλλά προστίθενται και οι κοροϊδίες των ανθρώπων, οπότε κάμπτεται η ψυχή από το επιπλέον βάρος και γογγύζει. Τους τρελούς οι άνθρωποι τους αποτρελαίνουν. Στην αρχή η τρέλα οικονομείται. Παλιά δεν υπήρχαν ψυχιατρεία και, αν ήταν κανείς τρελός, τον έκλειναν σε κάποιο δωμάτιο με σιδεριές! Ήταν μία, Περιστέρω την έλεγαν, που την είχαν κλεισμένη στο σπίτι! Τα παιδιά την πετροβολούσαν, την κορόιδευαν. Αγρίευε η φουκαριάρα, έπιανε τις σιδεριές, φώναζε και ο,τι έβρισκε μπροστά της το πετούσε έξω! Στην άλλη ζωή όμως θα δεις η Περιστέρω να ξεπερνάει πολλές γνωστικές.

Θυμάμαι και μία άλλη περίπτωση. Ήταν μία οικογένεια που η μεγάλη κόρη τους ήταν λίγο λειψή, αλλά είχε πολλή καλοσύνη. Ήταν σαράντα ετών, αλλά ήταν σαν πέντε. Τι σκηνές της έκαναν μικροί-μεγάλοι! Μία φορά την άφησαν οι γονείς της να μαγειρέψει κι εκείνοι πήγαν στο χωράφι. Θα ερχόταν ο αδελφός της από το χωράφι, για να φέρη τα καλαμπόκια, και θα έπαιρνε το φαγητό να το πάει στο χωράφι να φάνε οι γονείς τους και οι εργάτες. Μάζεψε η καημένη από τον κήπο κολοκυθάκια, μελιτζάνες, φασολάκια και τα είχε έτοιμα να τα μαγειρέψει. Πάει η μικρότερη αδελφή της, που ήταν σωστός πειρασμός, τραβάει τον γαίδαρο από το αυτί και τον βάζει και τα τρώει όλα! Άντε μετά η καημένη να πάει να μαζέψει άλλα. Και δεν είπε τίποτε. Μέχρι να τα ετοιμάσει ξανά, ήρθε ο αδελφός της, και αυτή μόλις τότε έβαζε φαγητό στην φωτιά. Ξεφόρτωσε τα ζώα και, όταν είδε ότι δεν ήταν έτοιμο το φαγητό, της έδωσε ένα ξύλο! Τι ταλαιπωρία περνούσε κάθε μέρα! Η μάνα της η φουκαριάρα παρακαλούσε να πεθάνη πρώτα η κόρη της και μετά αυτή, γιατί σκεφτόταν ποιός θα την φρόντιζε. Και πράγματι, πέθανε πρώτα η κόρη και ύστερα η μάνα.

Πάντως, αυτοί που δεν είναι καλά στο μυαλό, είναι καλύτερα από πολλούς άλλους. Έχουν το ακαταλόγιστο και χωρίς εξετάσεις περνούν στην άλλη ζωή.

Η σωστή τοποθέτηση των γονέων για την αναπηρία των παιδιών τους

Υπάρχουν μητέρες που, αν διαπιστωθή κατά την εγκυμοσύνη ότι το παιδάκι που θα γεννήσουν θα είναι ανάπηρο ή διανοητικά καθυστερημένο, κάνουν έκτρωση και το σκοτώνουν. Δεν σκέφτονται ότι και αυτό έχει ψυχή. Πόσοι πατέρες έρχονται και μου λένε: «Το δικό μου το παιδί να είναι σπαστικό; Γιατί να το κάνη έτσι ο Θεός; Δεν μπορώ να το αντέξω». Πόση αναίδεια προς τον Θεό έχει αυτή η αντιμετώπιση, πόσο πείσμα, πόσο εγωισμό. Αυτοί, να τους βοηθήση ο Θεός, να γίνουν χειρότεροι. Κάποτε ήρθε στο Καλύβι με τον πατέρα του ένας φοιτητής που είχε πάθει το μυαλό του από λογισμούς και του είχαν κάνει ηλεκτροσόκ. Το καημένο είχε στριμωχθή πολύ από το σπίτι του. Είχε και μία ευλάβεια! Έκανε μετάνοιες και χτυπούσε το κεφάλι του κάτω στο χώμα. «Μήπως λυπηθή το χώμα ο Θεός, έλεγε, και λυπηθή και εμένα που το χτύπησα». Δηλαδή μήπως λυπηθή ο Θεός το χώμα που πόνεσε από το δικό του χτύπημα και λυπηθή κι εκείνον. Μου έκανε εντύπωση! Αισθανόταν τον εαυτό του ανάξιο. Όποτε ζοριζόταν, ερχόταν στο Όρος. Του τακτοποιούσα τους λογισμούς, περνούσε έναν-δύο μήνες καλά και ύστερα πάλι τα ίδια. Ο πατέρας του δεν ήθελε να βλέπουν οι γνωστοί τους το παιδί, γιατί θιγόταν η υπόληψή του. Υπέφερε από τον εγωισμό του. «Εκτίθεμαι στον κόσμο με τον γιο μου», μου είπε. Μόλις το ακούει το παιδί, του λέει: «Βρε, να ταπεινωθής. Εγώ είμαι τρελός και κινούμαι άνετα. Θα με βάλης σε καλούπια; Να ξέρης ότι έχεις ένα τρελό παιδί και να κινήσαι άνετα. Ο μόνος είσαι που έχεις τρελό παιδί;» Σκέφθηκα: «Ποιός είναι τώρα από τους δύο τρελός;».

Βλέπετε που οδηγεί πολλές φορές ο εγωισμός; Να θέλη ο πατέρας ακόμη και την καταστροφή του παιδιού του! Και στον κόσμο όταν ήμουν, γνώριζα έναν καθυστερημένο διανοητικά, που οι συγγενείς του, όταν πήγαιναν κάπου με καμιά συντροφιά, δεν τον έπαιρναν μαζί τους, για να μη ντροπιασθούν! Και εμένα με κορόιδευαν, επειδή καταδεχόμουν να συζητάω μαζί του. Εγώ όμως τον είχα σε καλύτερη θέση στην καρδιά μου από ο,τι εκείνους.

[i] Ο Γέροντας χρησιμοποιούσε την λέξη «μπανταλός» με την σημασία του «χαζούλικος».

Πηγή: agiazoni.gr